

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Żorach uznał A. M. za winną tego, że w dniu 18 stycznia 2015r. w Ż. na Al. (...) poprzez podpalenie mieszkania dokonała zniszczenia mienia w postaci : telewizora 29 cali m-ki G., telewizora 14 cali m-ki A., odtwarzacza DVD m-ki M., kuchenki mikrofalowej m-ki S., chłodziarko zamrażarki m-ki A., kuchenki gazowej m-ki A., pralki m-ki Amica, zestawu kina domowego m-ki P., młotowiertarki m-ki MacAlister, wiertarki udarowej m-ki B., wyrzynarki m-ki B., laptopa m-ki T., routera wi-fi, dekodera telewizji multicyfrowej, telefonu stacjonarnego m-ki P., jednej szafy w przedpokoju do zabudowy, zestawu mebli dziecięcych, jednego biurka, paneli podłogowych, jednego łóżka , jednej ławy, trzech puf oraz stolarski budowlanej w postaci dwóch okien, drzwi wejściowych do mieszkania , drzwi do małego pokoju oraz drzwi do łazienki o łącznej wartości strat około 22.000,00 na szkodę D. G. i za to na podstawie art. 288 § 1 kk wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4§1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata.

Na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonej A. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. G. tytułem nawiazki kwotę 12.000,00zł oraz kwotę 576zł tytułem zwrotu kosztów pełnomocnika z wyboru. A nadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. D. kwotę 619,92zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu i zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej zaskarżając wyrok w części tj. środka karnego orzeczonego w pkt 3 zarzucając :

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk) tj. art. 170 § 1 pkt 4 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej w przedmiocie powołania biegłego z zakresu rzeczoznawstwa na okoliczność ustalenia wysokości poniesionej przez oskarżyciela posiłkowego szkody z uwagi na niemożność przeprowadzenia tego dowodu, podczas gdy oskarżyciel posiłkowy wskazał przedmioty, które w wyniku pożaru uległy zniszczeniu wraz z określeniem ich marki, wobec czego przeprowadzenie powyższego dowodu było możliwe, zaś oddalenie tegoż wniosku dowodowego uniemożliwiło ustalenie rzeczywistej szkody jaką poniósł oskarżyciel posiłkowy,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 kpk) , polegający na przyjęciu, że wartość wyrządzonej przez oskarżoną szkody wynosi 22.000,00zł, podczas gdy wszechstronna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że Sąd przyjął ww. kwotę w sposób arbitralny, gdyż oskarżyciel posiłkowy nie potrafił w sposób precyzyjny oszacować poniesionej szkody, zaś wszelkie sprzęty, które uległy zniszczeniu nie były nowe lecz używane, dodatkowo oskarżona w mieszkaniu oskarżyciela posiłkowego przechowywała także przedmioty będące jej własnością,

3. rażąco niewspółmierność środka karnego (art. 438 pkt 4 kpk) orzeczonego w stosunku do A. M., wynikającą z nieuwzględnienia wszystkich ustawowych dyrektyw wymiaru środka karnego określonych w art. 53 kk w zw. z art. 56 kk , a w szczególności :

a) starań oskarżonej o naprawienie szkody poprzez przekazanie oskarżycielowi posiłkowemu kwoty 800,00zł,

b) nieuwzględnienie właściwości i warunków osobistych oskarżonej, a w szczególności okoliczności, że A. M. nie osiąga żadnych dochodów i utrzymuje się z renty po zmarłym mężu, którą otrzymuje do wypłaty w wysokości 680,00zł, wobec czego oskarżona nie posiada możliwości majątkowych , aby uiścić nawiazkę w orzeczonej wysokości, zaś ze względu na swoją chorobę i orzeczenie niezdolności do pracy nie jest w stanie podjąć żadnego zatrudnienia,

c) niewłaściwe określenie rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa,

d) nieuwzględnienie uprzednich ustaleń stron, które dążąc do polubownego zakończenia sprawy uzgodniły roczny termin od czasu uprawomocnienia się orzeczenia na naprawienie szkody przez oskarżoną, podczas gdy orzeczenie nawiązki obliuguje oskarżoną do jej natychmiastowego uiszczenia, co przy uwzględnieniu jej sytuacji materialnej nie jest możliwe.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonej wnosił o :

1.zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 3 orzekając odmiennie co do istoty, poprzez uchylenie rozstrzygnięcia punktu 3 w przedmiocie orzeczenia od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego nawiązki w wysokości 12.000,00zł,

2.zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów obrony za II instancję , albowiem koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części przez oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługuje na uwzględnienie. Jeżeli chodzi o ustalenia faktyczne co do popełnienia zarzucanego oskarżonej czynu z art. 288 § 1 kk w świetle przyznania się oskarżonej i złożenia wyjaśnień zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym nie budzą one żadnych wątpliwości. Nie zasługuje na uwzględnienie podnoszony przez obrońcę oskarżonej zarzut obrazy przepisów postępowania a to art. 170 § 1 i 4 kpk polegający na oddaleniu wniosku dowodowego przedmiocie powołania biegłego z zakresu rzeczoznawstwa na okoliczność ustalenia wysokości poniesionej przez oskarżyciela posiłkowego szkody. Słusznie sąd I instancji oddalił powyższy wniosek skoro z akt sprawy wynika jednoznacznie, że część przedmiotów uległa zniszczeniu z powodu pożaru. Sąd rejonowy mając na uwadze, że pokrzywdzony mimo złożenia wniosku o naprawienie szkody w trybie art. 46 § 1 kk nie przedstawił żadnych faktur i rachunków za kupno sprzętów (...) przyjął kwotę 12 000 zł korzystniejszą dla oskarżonej, orzekając nawiązkę . Podkreślić należy, że w mieszkaniu zniszczeniu uległy nie tylko same sprzęty AGD ale też infrastruktura wewnętrzna mieszkania (podłogi, drzwi, okna , instalacja elektryczna). Oskarżona spowodowała w mieszkaniu pokrzywdzonego straty co było nie kwestionowane , sąd I instancji uznał, że kwota 12 000 zł będzie w minimalnym stopniu adekwatna do stopnia zniszczeń. Wbrew temu co twierdzi w apelacji obrońca oskarżonej wysokość orzeczonej nawiązki w trybie art. 46 § 2 kk nie jest rażąco wysoka biorąc pod uwagę skalę zniszczeń w mieszkaniu pokrzywdzonego. Fakt uiszczenia przez oskarżoną na rzecz pokrzywdzonego kwoty 800 zł w żadnym przypadku nie może powodować uchylenia orzeczonej nawiązki. Sąd I instancji podkreślił w swoim uzasadnieniu, że orzekając ten środek karny baczył aby kwota nawiązki orzeczona w postępowaniu nie stanowiła dla oskarżonej nadmiernej represji, miał więc na uwadze art. 440 kc – w stosunkach między osobami fizycznymi zakres obowiązku naprawienia szkody, może być stosownie do okoliczności ograniczony, jeżeli ze względu na stan majątkowy poszkodowanego lub osoby odpowiedzialnej za szkodę wymagają tego ograniczenia zasady współzycia społecznego. Nie może jednak być tak jak twierdzi obrońca oskarżonej, że możliwości majątkowe i stan zdrowia oskarżonej pomimo wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody winny skutkować nie orzekaniem środka karnego z art. 46 kk . Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. D. zwrot kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 624 pkt 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki